

सहकारीका साधारण सभा सामान्य

भापा(प्रस) । सहकारीका साधारण सभा हुने यो सिजनमा उद्घाटन गर्न जनप्रतिनिधिहरुलाई भ्याइ नभ्याई हुन्थ्यो । सहकारीहरुले ठूलो तामभामले भोजभतेरसहित साधारण सभा गरिरहेका हुन्थे । तर, यस वर्ष राष्ट्रिय सहकारी नियमन प्राधिकरणको निर्देशनपछि त्यस किसिमका सबैखाले विकृति हटाइएको छ । सहकारी संस्थाहरुले सायदै कल्पना नगरेका प्रमुख अतिथि र अतिथि बिनाको खादा र माला बेगरको साधारण सभा अहिले गरिरहेका छन् । प्राधिकरणले संस्थाको साधारणसभाले निर्धारण गरेको बजेटको सीमाभित्र रही खर्च गर्ने, तडकभडकपूर्ण र देखावटीपूर्ण खर्च नगर्ने, साथै सदस्यको क्षमता विकास गर्न सदस्य केन्द्रीत सदस्य शिक्षा, वित्तीय साक्षरता, विस्तारित मञ्चका

कार्यक्रमहरु बजेट, कार्यक्रम र कार्ययोजना तयार गरी सञ्चालन गर्ने, गराउन निर्देशन दिएको हो । गैर सदस्य व्यक्ति वा पदाधिकारीलाई उद्घाटन सत्रमा आमन्त्रण गरी साधारण सभाका एजेण्डा ओभरेलमा पार्ने गरी औपचारिकतामा बढी समय खर्च नगर्न भनिएको छ ।

ज्ञ आवश्यक भएमा सहकारी संस्थाले सदस्यता लिएका माथिल्ला संघका व्यक्ति वा स्रोत व्यक्तिलाई आमन्त्रण गरी प्रारम्भमै आवश्यक सूचना, निर्देशन, शिक्षा वा तालिम लिन सकिने व्यवस्था भने खुला गरिएको छ । निर्वाचन प्रयोजनका लागि आवश्यक कार्य गर्न उपसमिति गठन गर्ने र आवश्यक जनशक्ति परिचालन गर्ने कुरामा

कुनै बाधा नहुने व्यवस्था पनि यसमा समावेश छ । यसबाहेक कार्यक्रममा मञ्च सजावट, माला, खादा, अतिथि उपहार, अतिथि यातायात तथा आवास खर्च, साधारण सभामा सहभागिता भत्ता वा यातायात खर्च, भोजभतेर जस्ता फजुल खर्च नगर्नुपर्ने स्पष्ट निर्देशनसमेत जारी गरिएको छ ।

प्रत्येक वर्ष बिर्तामोड नगरपालिकाका नगर प्रमुखलाई प्रमुख अतिथि बनाएर साधारण सभा गर्ने गरेको साना मझौला व्यवसायी बचत तथा ऋण सहकारी संस्थाले यस वर्ष बिना प्रमुख अतिथि १५ औं साधारण सभा सम्पन्न गरेको छ । बिर्तामोडको अतिथि सदनमा गरिएको कार्यक्रममा मंच सजावट , खादा , माला

, व्याज , मायाको चिनो केही पनि थिएन । अरु वर्ष प्रमुख अतिथि र अतिथिहरुका लामा भाषणका कारण सदस्यहरुलाई पट्ट याारलाम्ने गरेकोमा यस वर्ष करिव दुई घण्टामै उद्घाटन सत्र र बन्दसत्र सम्पन्न हुँदा उनीहरुले आनन्द महसुस गरेका थिए । प्रमुख अतिथि , खादा , माला बिनाको साधारण सभा गर्दा केही खल्लो लागेपनि खर्च कटौती र समयको बचत भएको साना मझौला व्यवसायी बचत तथा ऋण सहकारी संस्थाका एक संचालकले बताए । जिल्लाका अन्य सहकारीहरुले पनि सामान्य ढंगले साधारण सभा गरिरहेको जिल्ला सहकारी संघ भापाले जनाएको छ । प्राधिकरणको निर्देशनविपरित साधारण सभा गरेमा १० देखि १५ लाख जरिवाना हुने व्यवस्था गरिएको छ ।

विजया दशमी, शुभ दीपावली र छठपर्व २०८२को
उपलक्ष्यमा सुख, शान्ति र समृद्धिको
हार्दिक मङ्गल्य शुभकामना।

गंगाप्रसाद ओली
अध्यक्ष
रुद्र-गौरी श्री-अम्बिका ओली प्रतिष्ठान
भद्रपुर-७, झापा
www.rugsao.org.np | rugsao@gmail.com

नेपालमा बढ्दै गइरहेको डेङ्गु रोगबाट बच्न सुत्नेबेलामा भुल लगाएर सुत्ने, पुरा शरिर ढाक्ने लुगा लगाउँ, वरीपरि पानी जम्न नदियाँ । जन्म, मृत्यु, विवाह तथा सम्बन्धविच्छेद जस्ता कुराहरु समयमै दर्ता गराउँ साथै महान चाड बडादशैं, दिपावली, नेपाल सम्वत् तथा छठ पर्वको अवसरमा देश विदेशमा रहनुहुने सम्पूर्ण नेपालीहरुमा सुख, शान्ति, समृद्धि, सुस्वास्थ्य एवम् दिर्घायुको कामनासहित हार्दिक शुभकामना व्यक्त गर्दछौं ।

अध्यक्ष : हिमालकुमार चम्लगाई
सचिव : शैलेन्द्र उप्रेती
भापा गाउँपालिका २ नं वडा
कार्यालय परिवार , भापा

२०८२ सालको विजयादशमी, शुभदिपावली, नेपाल सम्वत् १९४६ तथा छठ पर्वको पावन अवसरमा देश विदेशमा रहनु हुने सम्पूर्ण नेपालीहरुमा सुख, शान्ति, समृद्धि तथा सुस्वास्थ्य एवम् दिर्घायुको कामनासहित हार्दिक शुभकामना व्यक्त गर्दछौं ।

अध्यक्ष : युवराज डाँगी
कन्काई हस्पिटल प्रा.लि.परिवार
बिर्तामोड, भापा

डिभिजन वन कार्यालय
भापाको अनुरोध

१. रुख रोपौ वन जोगाऔं
२. वन डढेलो लाग्नबाट जोगाऔं
३. हावाहुरी तथा सुख्खा मौसममा वन जंगलमा निगरानी बढाऔं
५. मानव-हात्ती द्वन्द्व न्यूनीकरण गरौं

दशैको हार्दिक शुभकामना

महान चाड बडादशैं, दिपावली, नेपाल सम्वत् तथा छठ पर्वको अवसरमा देश विदेशमा रहनुहुने सम्पूर्ण नेपालीहरुमा सुख, शान्ति, समृद्धि, सुस्वास्थ्य एवम् दिर्घायुको कामनासहित हार्दिक शुभकामना व्यक्त गर्दछौं ।

डिभिजन वन अधिकृत
एवम्
एवं डिभिजन वन
कार्यालय परिवार
भद्रपुर, भापा

नेपालमा बढ्दै गइरहेको डेङ्गु रोगबाट बच्न सुत्नेबेलामा भुल लगाएर सुत्ने, पुरा शरिर ढाक्ने लुगा लगाउँ, वरीपरि पानी जम्न नदियाँ । जन्म, मृत्यु, विवाह तथा सम्बन्धविच्छेद जस्ता कुराहरु समयमै दर्ता गराउँ साथै महान चाड बडादशैं, दिपावली, नेपाल सम्वत् तथा छठ पर्वको अवसरमा देश विदेशमा रहनुहुने सम्पूर्ण नेपालीहरुमा सुख, शान्ति, समृद्धि, सुस्वास्थ्य एवम् दिर्घायुको कामनासहित हार्दिक शुभकामना व्यक्त गर्दछौं ।

वडाध्यक्ष : बन्धु कार्की
भद्रपुर नगरपालिका ५ वडा
कार्यालय परिवार

नेपालमा बढ्दै गइरहेको डेङ्गु रोगबाट बच्न सुत्नेबेलामा भुल लगाएर सुत्ने, पुरा शरिर ढाक्ने लुगा लगाउँ, वरीपरि पानी जम्न नदियाँ । जन्म, मृत्यु, विवाह तथा सम्बन्धविच्छेद जस्ता कुराहरु समयमै दर्ता गराउँ साथै महान चाड बडादशैं, दिपावली, नेपाल सम्वत् तथा छठ पर्वको अवसरमा देश विदेशमा रहनुहुने सम्पूर्ण नेपालीहरुमा सुख, शान्ति, समृद्धि, सुस्वास्थ्य एवम् दिर्घायुको कामनासहित हार्दिक शुभकामना व्यक्त गर्दछौं ।

वडा अध्यक्ष : किशोर पौड्याल
बिर्तामोड नगरपालिका २ नं वडा
कार्यालय
बिर्तामोड , भापा

नेपालमा बढ्दै गइरहेको डेङ्गु रोगबाट बच्न सुत्नेबेलामा भुल लगाएर सुत्ने, पुरा शरिर ढाक्ने लुगा लगाउँ, वरीपरि पानी जम्न नदियाँ । जन्म, मृत्यु, विवाह तथा सम्बन्धविच्छेद जस्ता कुराहरु समयमै दर्ता गराउँ साथै महान चाड बडादशैं, दिपावली, नेपाल सम्वत् तथा छठ पर्वको अवसरमा देश विदेशमा रहनुहुने सम्पूर्ण नेपालीहरुमा सुख, शान्ति, समृद्धि, सुस्वास्थ्य एवम् दिर्घायुको कामनासहित हार्दिक शुभकामना व्यक्त गर्दछौं ।

वडा अध्यक्ष : दुर्योधन गुरुङ
बिर्तामोड नगरपालिका १० नं वडा
कार्यालय
बिर्तामोड (सैनिक बजार) , भापा

नेपालमा बढ्दै गइरहेको डेङ्गु रोगबाट बच्न सुत्नेबेलामा भुल लगाएर सुत्ने, पुरा शरिर ढाक्ने लुगा लगाउँ, वरीपरि पानी जम्न नदियाँ । जन्म, मृत्यु, विवाह तथा सम्बन्धविच्छेद जस्ता कुराहरु समयमै दर्ता गराउँ साथै महान चाड बडादशैं, दिपावली, नेपाल सम्वत् तथा छठ पर्वको अवसरमा देश विदेशमा रहनुहुने सम्पूर्ण नेपालीहरुमा सुख, शान्ति, समृद्धि, सुस्वास्थ्य एवम् दिर्घायुको कामनासहित हार्दिक शुभकामना व्यक्त गर्दछौं ।

वडाध्यक्ष : गौरव सुब्बा
भद्रपुर नगरपालिका ८ नं
वडा कार्यालय परिवार

नेपालमा बढ्दै गइरहेको डेङ्गु रोगबाट बच्न सुत्नेबेलामा भुल लगाएर सुत्ने, पुरा शरिर ढाक्ने लुगा लगाउँ, वरीपरि पानी जम्न नदियाँ । जन्म, मृत्यु, विवाह तथा सम्बन्धविच्छेद जस्ता कुराहरु समयमै दर्ता गराउँ साथै महान चाड बडादशैं, दिपावली, नेपाल सम्वत् तथा छठ पर्वको अवसरमा देश विदेशमा रहनुहुने सम्पूर्ण नेपालीहरुमा सुख, शान्ति, समृद्धि, सुस्वास्थ्य एवम् दिर्घायुको कामनासहित हार्दिक शुभकामना व्यक्त गर्दछौं ।

वडा अध्यक्ष : अबिरल कृष्ण खरेल
बिर्तामोड नगरपालिका ७ नं वडा
कार्यालय
गरामती , भापा

नेपालमा बढ्दै गइरहेको डेङ्गु रोगबाट बच्न सुत्नेबेलामा भुल लगाएर सुत्ने, पुरा शरिर ढाक्ने लुगा लगाउँ, वरीपरि पानी जम्न नदियाँ । जन्म, मृत्यु, विवाह तथा सम्बन्धविच्छेद जस्ता कुराहरु समयमै दर्ता गराउँ साथै महान चाड बडादशैं, दिपावली, नेपाल सम्वत् तथा छठ पर्वको अवसरमा देश विदेशमा रहनुहुने सम्पूर्ण नेपालीहरुमा सुख, शान्ति, समृद्धि, सुस्वास्थ्य एवम् दिर्घायुको कामनासहित हार्दिक शुभकामना व्यक्त गर्दछौं ।

वडा अध्यक्ष : राहुल शर्मा
बिर्तामोड नगरपालिका ४ नं वडा
कार्यालय
बिर्तामोड , भापा

अभिप्रेक्षक

कविता

मेरी आमा !

• अनुष्मा ढुंगेल

आमा
जीवनको आरम्भ
पहिलो सङ्गिनी
मैले महसुस गरेको पहिलो ढुकढुकी
यी आँखाले देखेका पहिलो मुस्कान
यी कानले सुनेका पहिलो बोली
यी हातले खोजेका पहिलो साथ
यी पाइला चाल्न मिलेको पहिलो आँटा

दिनको पहिलो आवाज- ‘आमा’
प्रेमको पहिलो आवास- ‘आमा’
मेरो जीवनको प्रारम्भ
दिनको उज्यालो थालनी
बिहानीको सूर्य उदय- ‘आमा’

च्यातिएको धोती पहिरिएर पनि
उनी रानीभैँ देखिन्छन्
पसिनामा लतपतिंदा पनि
उनी अप्सराभैँ देखिन्छन्!

उनका आँखामा गाजल नहोला
ओठमा लाली नहोला
तर मुस्कान असाध्यै गाढा छ
नाडीमा सुनका बाला नहोला
हात व्यवहारले बाँधिए होला
तर मनमा करुणाको भण्डार छ।

औँसीको घनघोर रातमा पनि
जुनेली साँभभैँ चमत्कार हुन् आमा
असम्भवलाई सम्भव बनाउने
साहसी हुन् आमा
कायरताको विरुद्धमा अडिन सक्ने
लडाकु हुन् आमा
सबैमा साहसको हुण्डरी चलाउने
विरडना हुन् आमा।

हिमालभैँ अटल आँट बोकेर
संघर्षमा पनि रमाउँछिन्
जस्तो सुकै परिस्थिति पनि
हाँसैरे कटाउँछिन्।

उनी सबैको मर्म बुझिन्छन्
तर उनको मर्म खै कसले बुझ्न सक्ला?
आफ्नो सुख अरूको नाम अर्पित गर्छिन्
तर खै कसले आफ्नो हाँसो
उनको नाम अर्पण गर्न सक्ला?

सन्तानको सफलताको समर्थक
हर्षविभोर उत्साहको कारण- आमा
डरले अतालिलंदा सन्तानको अडान
अनि एक मात्र प्रेरणा- आमा

उनको मुस्कानले
संसारको सबै प्रकाश फिक्का पार्छ
उनको ममताले
ब्रह्माण्डलाई पनि पराजय गर्छ।

जीवनमा कसिएका गाँठा
मनमा अल्झिएका धागा
उनी आफ्नो कोमलताले फुकाउँछिन्
करुणाको ज्योति फैलाउँछिन्
आफ्नो निस्वार्थपनल
आकांक्षाहरूको फूल फुलाउँछन्
नयाँ उमङ्गको वर्षा गराउँछिन्।

यता-उता बाटो अलमलिँदा
सही मार्ग देखाउने मार्गदर्शन हुन् आमा
धाम र छायाभैँ जीवनको स्थिरता हुन् आमा
व्यस्त जीवनमा रमाइलो पल हुन् आमा।
जीवनको अर्थ उजागर गर्ने शिक्षक हुन् आमा।
अभिलाषा निकै सूक्ष्म
आँट भरिभराउ
यस्ती छिन् मेरी आमा
अनेकौँ भूमिका धारण गरेर
निभाउन सफल
कति महान् छिन् आमा।

• सपना घिमिरे

म चियाको मिठो चुस्की लिँदै बरन्डामा बसेर
निलो आकाश अनि त्यहाँ कपास जस्तै
देखिने सेता बादल नाचिरहेको हेर्दै थिएँ। प्रस्ट
रुख बिस्वा नचिनिए पनि घनघोर जंगलले
ढाकेको त्यो विशाल पहाड त्यही निलो
आकाशको छहारीमा एक टकले उभिएको
थियो।

मैले आँखालाई अलि नजिक केन्द्रित
गराएर हेरेँ, आकाशको सौन्दर्यलाई बढाउँदै
रंगीबिरंगी चंगाहरू फरफराई रहेका थिए।
साना-साना हातले सकी नसकी केटाकेटीहरू
काठका लड्ग्रा नचाएर चंगालाई आफ्नो
नियन्त्रणमा राख्न प्रयास गरिरहेका थिए।
साना-साना हातले सकी नसकी केटाकेटीहरू
काठका लड्ग्रा नचाएर चंगालाई आफ्नो
नियन्त्रणमा राख्न प्रयास गरिरहेका थिए।
साना-साना हातले सकी नसकी केटाकेटीहरू
काठका लड्ग्रा नचाएर चंगालाई आफ्नो
नियन्त्रणमा राख्न प्रयास गरिरहेका थिए।

यसो नियालेर फेरि हेर्दा त्यहाँ मैले चिनेका
केही अनुहारहरू पनि थिए, एउटा हैसिलो
अनुहार मेरो बुवाको रहेछ। उहाँहरू किन
जम्मा हुनु भएछ भनेर म सोच्दै मात्रै
थिएँ त्यतिकैमा अलि परबाट अर्भै केही
व्यक्तिहरू आउँदै गरेको देखेँ। राम्ररी नियालेर
हेरेको कसैका काँध बासका लिजोहरू थिए,
कसैका हातमा कुटो, खन्ती त कसैका हातमा
डोरीहरू थिए भने कसैका काँध खरको
भारीले भरिएका थिए।

• बिजय घिमिरे 'बिफल'

भनिन्छ– जुन कुरा असाध्यै प्यारो लाग्छ, त्यो
आफ्नो कहिल्यै हुँदैन।

सायद यही सत्य मेरो जीवनमा साबित हुने
लागेको थियो। +२ पढ्दा देखिएको हाम्रो
माया ६ वर्षसम्म तनिक्यो। हाँसो, खुसी,
स-साना वाचा र ठुला सपना। तर त्यो
सम्बन्धको बाटो अचानक अन्त्य बिन्दुमा
आइपुग्यो।

म मनमनै सोचिरहेँ– ‘यदि भगवानले एक हुन
दिँदैनन् भने किन भेट गराउँछन्?’

उनी मेरो आँखामा सिधै हेरेर बोल्नरहेकी
थिइन् ‘तिमी फेरियो। पहिले जस्तो छैनौ। सधैँ
बच्चा जस्तो भएर हुँदैन। शंका मात्र गर्छौ, अरू
केही जान्दैनौ।’

म मौन थिएँ। उनका प्रत्येक वाक्य मेरा
कानमा प्रवचनभैँ बजिरहेका। ६ वर्षमा उनले
देखेको केवल मेरो गल्ती, मेरो कमजोरी।
माया, हेरचाह, आदर– कुनै कुरा देखिनन्।
बोले पनि भगडा, नबोले पनि भगडा।

अधिसम्म अलमल परेको म एकाएक
मुस्कुराउन पुगेछु। मैले बुझिहालेँ, मेरो
घरभन्दा अलि पर स्थित त्यो दायौँ पड्कियो
चौरमा आज घटस्थापनाको दिन पिड हाल्न
लागिएको रहेछ। आहा! यो दसैँमा पहिले
पहिले गाउँघरमा खेलेको जस्तै पिड खेल्न
पाइने भयो भन्दै म दङ्ग परें।

बिहानीपख बरन्डामा चलेको असोज
महिनाको शीतल हावाले मलाई स्पर्श गर्दा
पिडमा मच्चिरहेको कल्पनामा म केही बेर
हराउन पुगेछु। तातो चियाको अर्को एक
चुस्की लिन खोजेको चियाको कप पहिले नै
खाली भइसकेको रहेछ, बाहिरको माहौलमा
हराएर मैले समय गएको पत्ते पाइन।

ओहो! अब त दसैँ आयो, खाउँला पिउँला
भन्दै गुनगुनाउँदै बाहिरको सुन्दर दृश्यहरू
आफ्नो आँखामा कैद गर्दै म मेरो कोठातर्फ
लागें। चियाको खाली कपलाई मेरो खाट
छेउमा रहेको सानो टेबलमा राखे अनि
मुस्कुराउँदै त्यही खाटमा पल्टिएँ। के सोचेछु
कुनिन, भुसुक्क निदाएछु थाहा नै पाइँँ।

गाडीको ट्या-ट्या आवाजले मेरो निद्रा
खलबलियो। बिस्तारै आधा आँखा खोल्दै
छेउमा रहेको टेबलमा सजाएर राखिएको
घडी हेरेँ, बिहानको ९ बजिसकेको रहेछ।
मैले राखेको कप त्यहाँ देखिनँ। सोचैँ आमाले
लिएर जानु भएछ। तर मलाई किन उठाउनु
भएन?

हतार हतार उठेर सिरानी छेउमा राखेको
मोबाइल हातमा च्याप्दै आज त यत्रो बेर
सुतेछु भन्दै आफैँसँगै बबरगाउँदे राम्रोसँग
आँखा पनि नखोली म कोठा बाहिर निस्किएँ।
‘आमा! जमरा राख्नुभयो त?’ भन्दै।

अन्ततः उनको इच्छाबमोजिम सम्बन्ध टुङ्ग
याउने निर्णय भयो।

रातभर मन भत्किएको थियो। मस्तिष्कमा
त्रास, मुटुमा खालीपन– मानौँ के ठुलो
कुरा गुमाएको छु। सिरानीमा आँसु भर्दै
बिहानसम्म प्रतीक्षा गरें– सायद ‘गुड मर्निङ
बुडु’ भनेर म्यासेज आउला कि? तर त्यो
दिन, ६ बजे आउने म्यासेज ८ बजेसम्म पनि
आएन। आयो भने केवल उनका दुई वटा
टिकटक भिडिओ।

त्यसपछि म दह्रो भएँ अनि फेसबुकमा लेखें–
‘खाएको कसम, गरेको वचन त्यागी उसैलाई
छोडेको हुँ, बरु सोचेर भइदिन्छु टाढा, म
अभागी उसैलाई छोडेको हुँ, उसले समझदार
भनोस् या त धोकेबाज उसकै ठाउँमा छ तर
मैले उसको खुसीको लागि उसैलाई छोडेको
हुँ।’

त्यसपछि फेसबुक, मेसेन्जर, टिकटक हटाएँ।
अनि पुरानो बानी फर्किएर पबजी डाउनलोड
गरें।

दिन बित्दै गए। विदेश जाने सपना बोकेर
अस्ट्रेलियाका लागि अफ्लाई गरें। तर अभागी
ज्यानलाई जता गए नि भटारो परेभैँ भिसा
रिजेक्ट भयो। त्यसपछि निर्णय गरें– बुवाले
१० वर्षदेखि चलाइरहनु भएको फोटो
स्टुडियोलाई आधुनिक बनाउने।

नयाँ क्यामेरा, नयाँ ड्रोन। दुई महिनामै काम
फस्टाउँदै गयो। मसिरको लगन बलिरहेको

कोठाको ढोकाबाट निस्किएर केही पाइला
सादैँमा म बैठक कोठामा पुगें अनि पो
अलमल्ल परें। न त्यहाँ बरिपरि आमा
हुनुहुन्थ्यो न बुवा, न त अरू कोही। त्यो
ठुलो बैठक कोठामा म एकलै उभिएकी थिएँ।
मलाई साथ दिने केही तस्बिरहरू र केही
कृत्रिम फूलहरू बाहेक अरू केही थिएन।

केही पलसम्म मैले बुझ्नै सकिनँ यो के हुँदै
छ? अलिअलि निद्राले छोडे जस्तो भएपछि
बैठकको एउटा कुनामा रहेको सिसाको ढोका
विस्तारै सादैँ म बाहिर बरन्डामा निस्किएँ,
अलि पर हेरेँ। आकाश त्यस्तै निलो थियो,
बादल अर्भै सेता थिए तर घनघोर जंगलको
पहाडको ठाउँमा लाइन मिलाएर रोपिएका
एकनासका रुखहरू थिए जसमा कुनै पात
पहेँला थिए भने कुनै पात हरिया।

दुई आँलाको सहाराले बिस्तारै आँखा
मिच्दै फेरि हेरेँ। त्यहाँ न कुनै चक्का थिए न
पिड हाल्ने मानिसहरूको भिड। त्यहाँ थिए
त केवल पार्किङमा राखिएका रङ्गीबिरङ्गी
गाडीहरू। यतिकैमा एउटा गाडीको चुई-चुई
आवाजले म पूर्ण रूपमा निद्राबाट जागेँ अनि
एककासि मेरो मनमा नजानिँदो चिसो पस्यो।

के यो केवल सपना मात्र थियो?

निराश हुँदै म पुनः बैठक कोठाभित्र छिँँ।
एउटा छेउमा राखिएको खैरो रङको सोफामा
बस्दै मोबाइल हेरेँ। आज त साँच्चे मैले
सपनामा देखेको जस्तै घटस्थापना रहेछ। ठाउँ
फरक, देश फरक र परिवेश फरक भए पनि
घटस्थापना त्यही रहेछ।

ओहो! आज त जमरा छनै दिना कसरी
छनै? केमा छनै ? म अलमल्ल परें। आफ्नो

अर्कैकी दुलही!

थियो। बिहानै फोन आयो– ‘ए भाइ, ४
गतेलाई काम दिएको छौ?’

‘छैन नि दाइ, २-३ त प्याक छ, ४ खाली छ।’

‘ल, एउटा साथीको बिहे छ, आउनुपर्छ ४
र ५ गते।’

पहिल्यै काम गरिसकेको हुनाले पैसाको कुरा
उही हुने भयो। मैले सिधै ‘ठिक छ’ भनिदिँँ।
३ गतेसम्म व्यस्त थिएँ। अर्को भाइलाई फोटो
खिचन पठाएँ। ४ गते बिहान भने म स्वयं
मन्दिर पुगे योजना बनाएँ।

३ गते राति अबेर सम्मको खिचाइ, त्यसपछि
दुई घण्टा मात्र आराम अनि हुइँकिएर
चण्डेश्वरी मन्दिरतिर लागें।

‘कहाँ हो केटा?’ भाइलाई फोन गरें।

‘जन्ती आइपुगेका छन्, किस्ती मिलाउँदै छौँ।
माथि आउनु।’

क्यामेरा, लेन्स, चार्ज गरेको ब्याट्री बोकेर
पुगें। सबै तयारी भइसकेको थियो।

‘भाइलाई तँ फोटो खिचन लगा, म भिडियो
लिन्छु।’

अनि मण्डपतिर लागें। बेहुलीका परिवार
दुलहालाई लिन आए। दुलहाको हात समाएर
अधि बढे। म भस्म भएँ– यो मान्छे मैले
कतै देखेको जस्तो! फेरि मन बुझाएँ– ‘काम

घरमा हुँदा नवमी, दशमीको दिन हलक्क
परेको पहेँलो जौको जमरा काटेको त मलाई
भलभल्लो याद छ तर जमरा छरेको केही
सम्झना आएन। सायद कहिले आफूले गर्न
नपरेर होला आमाहरूले कसरी गर्नुहुन्थ्यो
कहिले मतलब पनि भएन। तर अब मसँग
केही विकल्प थिएन।

अलि सबैरे उठेको भए श्रीमानले
केही सिकाउनुहुन्थ्यो कि! मिठो सपना देखेर
अबेरसम्म सुत्न पुगेछु, उठ्दा न कोठामा
श्रीमान् हुनुहुन्थ्यो, न पार्किङमा उहाँको गाडी!
अर्कोको देशमा आज किन बिदा हुन्थ्यो र!
बिहानै अफिस गइसक्नु भएछ।

यति सोच्दै अफ्न ढिला नगरी म फटाफट
बाथरूमतर्फ लागें, नुहाईधुवाइ सकेर हतार
हतार निस्किएँ अनि सरासर बैठक कोठाको
एउटा कुनाको कपबोर्डमा राखिएको सानो
मन्दिरतर्फ लागें। त्यहाँ रहेका दुई तीन वटा
पूजाका भाँडाकुँडा निकालें र त्यही बैठक
कोठाको एउटा कुनामा सानो पर्खालले
छुट्टाएर बनाइएको भान्सातर्फ लागें।

रातो तामाको कलशलाई माभेर केही
उज्यालो बनाएँ र जल भरें, पूजा सामग्री
तयार गरें। सबै तयार गरें तर जमरा केमा
रोप्ने? म फेरि अलमल्ल परें। भान्साको छेउमै
जोडिएको डाइनिङको कुनामा रहेको एउटा
खाली गमला र केही समय अगाडि किनेर
ल्याएको एक प्याकेट कोको पिटमा मेरो
आँखा पच्यो। खुसीले दङ्ग परें।

भान्सा कोठामा पपकन बनाउन भनी राखेको
एक पोका मुरली मक्रेको पनि मलाई सम्झना
आयो। त्यो याद आउनासाथ मेरो खुसीको
सीमा रहेन। यति भएपछि त अब जमरा
छरिहाल्छु नि भन्दै म मक्ख परें। त्यतिमै

यस्तै हो, कतै देखिएको होला।’

जन्ती पसेपछि बेहुली प्रस्थानको बेला मेरो
लेन्सले बेहुलीलाई ‘फोकस’ गर्‍यो। आँखा
स्तब्ध भए, हात काँप्न थाले। त्यो बेहुली
अरू कोही थिइन– पाँच महिना अघि मात्र
जसलाई आँसु टप्काउँदै छोडेको थिएँ, ती नै
थिइन्। म शून्य भएँ।

क्यामेराको शटर क्लिक भइरह्यो तर
भिन्नभिन्नै मुटु टुक्रिँदै थियो। हे भगवान! कहीं
फसेँ? मनमनै सोचें– ‘जसलाई भेटिदैन भनेर
कसम खाएको थिएँ, आज उसको नै बिहेको
तस्बिर खिच्दै छु।’ त्यो क्षण मेरो अधिल्लिर
दुलहीको अनुहार मात्र थिएन– ६ वर्षअघि
कलेजको पहिलो भेट, लाइब्रेरीको डेस्कमा
सँगै पढेको पल, परीक्षाअघि रातभर सुनेको
उसको आवाज र अन्तिम दिनको तित्त
बोली– सबै फल्यासब्याक भैँ मस्तिष्कमा
बजिरहेका थिए। तर अब ऊ अर्कोको दुलही
बनिसकेकी थिइन्।

म त केवल क्यामेराको पछाडिबाट उनको
स्मृतिलाई फ्रेममा कैद गर्ने मान्छे मात्र थिएँ।

एक मन लाग्यो–‘ह्या, गइहाल्छु यहाँबाट।’
तर तुरुन्तै सोचें– ‘बल्ल पाएको काम,
अरूको विश्वास पनि छ, म भाम्न मिल्दैन।’
त्यसैले आफूलाई सम्हाल्दै हतार हतार रूमाल
निकालेर मास्क बनाउँदै थिएँ।

त्यति बेला हाम्रो आँखा ठोक्कियो। उनी मेरो
आँखामा सिधा हेर्न सक्ने अवस्थामा थिइनन्।

मलाई एउटा ठुलो जित हासिल गरेको
महसुस भयो।

पानीले भिजेर पुक्क फुलेको कोको पिटलाई
गमलामा भरेर चोरी आँलाको सहायताले
सानो सानो खाल्टाहरू पादैँ त्यसमा हुन
नसकेको पपकनलाई एक-एक गर्दै गाडिदिँँ।
हल्का पानी छिर्काएर चोखो बनाएँ र जे-जे
सामग्री उपलब्ध थियो त्यसैले पूजा गरें।

अघि चिसो पसेको मेरो मनमा न्यानोपन
भरिँदै गयो। त्यतिकैमा मेरो नजर भान्साको
रूयाकमा रहेको कपमा पर्न गयो। सपनामा
जस्तै मिठो चियाको चुस्की लिने इच्छाले
विदेशमै भए पनि मैले घरमा बनाउने जस्तै
चियाको स्वादमा चिया बनाएँ र सोफामा
आएर बसेँ। छेउमा रहेको मोबाइल खोलेर
आमालाई फोन हाँनेँ।

एउटा हातमा मिठो चियाको कप अनि
अर्को हातमा मोबाइलमा आमाबुवा सँगको
मिठो गफ। यो पल मेरा लागि उत्कृष्ट पल
भयो। लाग्यो, दसैँ साँच्चे अब आयो। मैले
मेरो मिठो सपना आमाबुबालाई सुनाएँ। मेरो
सपनाको कुरा सुनेर आमाले आँखा रसायो,
बुवा मौन हुनुभयो।

त्यही पनि पीडा मनमा लुकाएर बिस्तारै
आमाले भन्नुभयो, ‘यति गरेपछि भैगो नि अब
केही दिनमा जमरा उम्रिन्छ, अलिअलि पानी
हाल्दै गर्नु अनि अँध्यारोमा राख्नु राम्रो हुन्छ।’

आमाले कुरा सकिन नपाउँदै मैले मोबाइल
स्क्रिनबाट मेरो नजर हटाएर डाइनिङको
कुनामा राखिएको त्यो निलो गमलामा हेर्ने
अनि आफैँलाई सोधें- के यो पपकन साँच्चे
उम्रेला त?

आखिर त्यत्रो हिम्मत कसरी हुने? दिनभरि
विवाह खिचेर बस्न बाध्य भएँ। हिजो उनलाई
कसरी सुन्दर देखाएर फोटो खिचौँ भन्ने म,
आज उनको विवाह खिच्दै छु। सपनाले
बाँधिएको म, आज अर्कैको दुलही भएको
उनको फोटो खिच्दै थिएँ।

आँखामा उमकँदै गरेको आँसु लुकाउन चस्मा
लगाएँ। मनमनै सोचें– यो मनको पिर के ले
लुकाउने?

हिजो हामी सँगै हुँदा हाम्रो विवाहको कल्पना
गर्थ्यौँ। आज सब थियो– मण्डप, बाजा, म
र उनी। तर विडम्बना! आज म क्यामेराम्यान,
उनी अर्कैको दुलही अनि उनको छेउमा
मभन्दा राम्रो देखिने दुलहा। नखाऊँ भने
दिनभरिको सिकाए, खाऊँ भने कान्छा बाउको
अनुहार भन्ने उखान याद गर्दै फोटो भिडियो
लिँदै गएँ।

सिन्दूर हाल्ने क्षण खिच्चा आँखा यस्तो
रसाएर आयो कि शब्दले बयान गर्नै सकिदैन।
जसोतसो विवाह सकियो। अब पालो आयो
‘कपल फोटोशूट’ को।

मलाई कामको लागि बोलाउने दाइले भने– ‘
भाइ, जाऔँ मन्दिरतिर, बेहुला-बेहुलीको
फोटो खिच्नुपर्छ।’

उसैको पछि पछि लाग्न बाध्य भएँ। अगाडि
उनी र उनको दुलहा हात समाएर हिँडिरहेका,
म भने पछाडि क्यामेरा बोकेर। दृश्य हेर्दा

✦ बाँकी तेश्रो पृष्ठमा

